

Вечер в парка, кварталния. **Децата продължават да се радват на слънцето**, на топлото време, на шума, дори на уморените си и изнервени майки. Абе, играе им се... и също като големите искат да е вечно лято.

Събират се три момчета, приятели от градината, от групата, в която ходят всеки ден. **Бягат, тичат, спорят, понякога се карат**

. Аз и друга майка си почиваме на пейка и следим децата си. Играта е динамична, интересна. Бягат, викат, дърпат играчките, сърдят се...

Аз съм строга майка, това го знаят повечето хора около мен. Не позволявам на сина ми да се бие, не искам да е груб. Уча го да приема за нормално, че когато те ударят, не е задължително да отвърнеш със същото. Опитвам се да покажа, че има и други начини, и че нещата не се получават със сила.

Успявам ли, май не...

Докато уж си почиваме, виждам как моето момче е на земята, а неговите приятели са над него и го ритат. **Ритат не на шега и не е игра**. Понякога така стават големи бели, дори от невинни детски крачета. Децата могат да бъдат много жестоки, ако не бъдат успокоявани.

Тичам към мястото на конфликта, разтърквавам децата, вдигам моето. Ядосана съм и говоря, говоря, говоря.... „**Защо търпиш това, защо лежиш и понасяш да те ритат... не те ли боли... защо се държиш така, това е глупаво... не е редно и не трябва да се случва между приятели...**

чувам: „

ти така искаше, аз ти изпълнявам твоите...

”.

”. Той плаче, аз говоря. И тогава

Защо ми се караш, нали

Желанията, наставленията, възпитанието... мамо!

Обикновено детско сбиване. **Защо ми стана толкова мъчно, защо така се натъжих...** Той наистина се опитва да изпълнява моите наставления, които приема като желания, а и те са такива. Той наистина ме слуша, дори когато се прави, че не чува. Той наистина иска да постъпи правилно, дори да е само понякога. Аз се изправих до него, макар че

държах ръката му и го гушках, пак казах- така не се прави, момчето ми.

Докато аз говорех, а той хлипаше продължавах да питам: „**Защо не стана, защо не се изправи?**” . Отговорът му ме срази. „**Ако бях станал, те вече няма да ми бъдат приятели...**” .

Боже, **така ли задържаш приятели**, питах себе си. Не искам такива приятели около себе си, не искам такива и за детето си.

Седнахме на пейката, да се успокоим, да избършем сълзите и сополите, а той продължи. „**Видя ли, заради теб те вече няма да ми бъдат приятели**”. Който иска да ми вярва, но аз наистина се почувствах виновна, че заради мен и моята намеса, моето дете изгуби двама приятели. Но това беше само за миг.

Сега си задавам други въпроси. **Правилно ли възпитавам детето си, като обяснявам, че не трябва да напада, че не трябва да отвръща на удара с удар** . Правилно ли постъпвам когато го наказвам или лишавам от нещо затова, че е ударил някого. Правилно ли е, когато винаги търся грешката у него (както преди съм правила със себе си)? Правилно ли е винаги да си казваш, че нищо не се случва, когато друг те напада, само заради добрите отношения? Правилно ли е, когато те нараняват, да търпиш, защото постъпваш правилно, и не те ли прави това... неудачник?

За fortisimo.eu – Нели Русева (снимка: mamita-bg.com)